MYSTERIET MILTON.

av

Edgar Wallace.

Forts. fr. föreg. nr.

— Det ville hon inte tala om ...on är utom sig. Vi ha arresterat ...ennes bror, och fastän jag är ...ker på att han blir fri, tror hon ...t inte.

— Stackars flicka! Men ....r slutet är gott, är allting gott, ...de Lomond med en gäspning.

— Slutet gott! Ni är optimist ...doktor.

— Ja, jag förlorar aldrig hop...t, sade Lomond i beläten ton. ...så, ni har arresterat unge Len...y? Det där skrattet vi hörde .. Wembury skakade på huvudet.

— Det var inte Lenley. Det är ...tet hemlighetsfullt med skrat...t — en av karlarna här vid ...landers Lane som gick hem, ...ll som vanligt. Konstapeln utan...r huset här såg och hörde ho...n.

— Det lät som om det varit in... i huset, sade Lomond med en ...ysning. Nåja, Kameleonten har ...tfört sitt värv. Nu är det inte ...ängre någon fara för någon.

— Fara är det alltid.... bor...de Wembury, och sedan rätade ...han upp sig och lyssnade. Denna ...ång var ljudet tydligare.

— Vad var det? Det låter som ...n någon ginge omkring här i ...huset. Jag har hört det förut.

Alan steg upp.

— Det finns ingen i huset ut...n konstapeln här utanför. Har ...p!

Denne kom in.

— Ja, sir?

— Är någon av vårt folk där ...ppe?

— Inte vad jag vet, sir.

Wembury gick till dörren, öpp...ade den och ropade:

— Är det någon där? — Det ...m intet svar. —Vänta här. Jag ...all gå och se efter.

Han var borta en lång stund ...a han kom tillbaka var han blek ...h såg upprörd ut.

— All right, konstapel, ni kan ...a nu, sade han kort, och då man...en gjorde honnör och gick, fort...r han: Det stod ett fönster öp...t där uppe .... en katt har väl ...mmit in.

Lomond tog ej ögonen från hans ...sikte.

— Ni ser riktigt förskräckt ut. ...l står på, frågade han.

— Ja, jag är litet förskräckt, ...dgav Wembury. Det här huset ...tar lik.

Men svaret tillfredsställde ej ...n sluge Lomond.

— Wembury, ni såg något eller ...gon där uppe, sade han.

— Jasa, ni är tankeläsare? sa... Alan litet dämpat.

— Ja, på sätt och vis. I detta ...ögonblick tänker ni på inspektör ...Bliss.

Wembury studsade, men han ...pp svara. Det knackade på dör..., och Harrop steg in.

— Det har nyss rapporterats till ...g att man har sett en man ...ttra över muren, sade han.

Wembury rörde sig ej ur stäl...

— Jasa. Hur längesedan?

— Fem minuter, sir.

— Var det katten? frågade Lo...nd satiriskt, men Wembury ...rade icke.

— Såg ni honom inte? frågade ...

— Nej, sir, svarade Harrop, det ...de medan jag var här uppe ...äkta mig, sir, han som avlö...mig har försenat sig.

Wembury utbrast otåligt:

— Det är bra, ni kan gå.

Det uppstod en lång tystnad ...an mannen hade gått.

— Vad tror ni om det där? fra...de Lomond.

—Det kan ha varit en repor...; de skulle gömma sig i en ...av för att höra en historia.

...ter hördes steg, förstulna steg ...mmen där uppe.

Det är ingen katt, Wembury. ...ian Wemburys nerver voro ...nda till bristningspunkten.

— Tig med katten! Sade han. ...vet inte vad det är, och jag ...inte dit upp för att se efter. ...är alldeles utledsen på det ...

—Jag också ,nickade Lomond ...går hem och lägger mig. — ...n reste sig stönande. — Natt- ...är döden för mig.

— Ta en drink innan ni går.— ...n slog i ett stort glas visky ...i darrande hand.

...agendera såg inspektör Bliss ...tiga ansikte vid fönstret el- ...hörde gallret öppnas ljudlöst. ...Scotland Yardmannen tys- ...ktiserade sig in i rummet.

— Vet ni, doktor, sade Alan ...hatar inte Kameleonten så ...cket som jag borde.

Lomond lät glaset stanna på ...va vägen.

— Det finns inga dåliga människor som äro alltigenom dåliga — utom Meister — liksom det inte finns några goda människor som äro alltigenom goda.

— Jag vill tala om en sak för er, Lomond, sade Alan. Jag känner Kameleonten.

— Känner ni honom — verkligen?

— Ja, mycket väl. — Han fortfor med skarpt eftertryck: Och jag är förbannat glad över att han dödade Meister.

Bliss iakttog dem bakom alkovens förhänge och tog ej ögonen från dem.

— Varför det? Lyckades han med Mary Lenley frågade Lomond.

— Nej, gudskelov, men det var bara tur att hon blev räddad. Lomond, jag kan tala om för er vem Kameleonten är.

Bliss smög sig ut från alkovens mörker och gick emot Lomond med en revolver i handen.

— Jasa, ni kan tala om vem Kameleonten är?

Bliss sträckte ut handen efter Lomonds hatt.

— Ni! sade Bliss. Jag arresterar er, Henry Arthur Milton!

Lomond sprang upp.

— Vad i helvete....?

Han var ej längre den gråhårige doktorn .En rakryggad vacker karl på trettiofem år stod på hans plats.

— Stå stilla! — Alan kände knappt igen sin egen röst.

— Kroppsvisitera honom! sade Bliss, och Alan drog av "doktorn" överrocken.

Kameleonten skrattade.

— Bliss, nej hör nu! Det här klär er inte! Det är ni som sade att jag knivhögg er då ni försökte arrestera mig för tre år sedan.

— Det gjorde ni, sade Bliss.

— Det är lögn. Jag går aldrig med kniv. Det vet ni.

Bliss visade tänderna i ett triumferande leende.

—Jag vet att jag har er fast, Kameleont, det är allt vad jag vet. Ni kom från Port Said.... skötte en sårad man där? Jag trodde att er kvinna visste av att jag misstänkte er, då hon blev så rädd den där dagen i Scotland Yard.

Henry Arthur Milton smålog föraktfullt.

— Inbilla er inte det, kära ni Den där kvinnan — som råkar vara min hustru — blev inte rädd för att hon fick se er — utan emedan hon kände igen mig!

— Den där Port Saidhistorien var bra, sade Bliss. Ni träffade en sjuk man där — doktor Lomond, en morfinist som hade varit försvunnen i årata! och sjunkit ner till vildens ståndpunkt. Han dog, och ni tog hans namn och papper.

— Jag skötte honom också, och jag betalade hans begravning, sade Milton.

— Ni försökte rikta folks misstankar på mig — så fräck är ni! Det var ni som släppte ut Lenley ur cellen.

Kameleonten nickade.

— Slår in. Det bästa jag någonsin har gjort.

— Skickligt, medgav Bliss. Den rättvisan vill jag göra er. Ni fick er syssla som polisläkare genom att muta en minister, som ni träffade ombord på ångbåten, inte sant?

Kameleonten gjorde en grimas

— Muta är ett simpelt ord "Smickra" är bättre. Ja, jag hade den tiden att få platsen — jag hade studerat medicin i fyra år i min ungdom — i Edinburgh — den upplysningen kan jag sta till tjänst med.

Bliss var utom sig av exaltation

— Ja, nu har jag er fast. Och jag anklager er för överlagt mord på Maurice Meister.

Alan kunde ej stå ut längre med att stå och bara bliga.

— Hör nu, Bliss, började han.

— Jag har åtagit mig den här saken, Wembury, sade Bliss kärvt Då jag behöver råd av er, skall jag be er om det. — Vem är det?

Han hörde hastiga steg i trappan. I nästa ögonblick hade Cora Ann kastat sig i sin mans armar

— Arthur! Arthur!

— Sesa, sesa, mrs Milton. Nu kan det vara nog, sade Bliss.

— Ja sa dig ju.... jag sa dig ju, Arthur—! snyftade hon.

Bliss försökte släpa bort honne.

— Kom nu.

— Ett ögonblick, sade Kameleonten. Sedan sade han till den unga kvinnan: Cora Ann, du har väl inte glömt—?

Hon skakade på huvudet.

— Du lovade mig något. Kommer du ihåg det?

— Ja, Arthur, sade hon.

Bliss drog genast misstankar och sökte fortfarande släpa henne med sig.

— Vad kommer åt er? Ge er av och blanda er inte i detta.

Hon vände sitt bleka ansikte emot honom.

— Ni vill ta honom och spärra in honom, skrek hon utom sig, som ett vilt djur bakom galler, som ett djur, som om han inte vore en människa. Det är vad ni vill göra! Ni vill begrava honom levande, plåna ut hans liv, och det tror ni att jag ämnar låta er göra! Ni tror att jag skall stå här och se honom stängas in levande i en grav och inte rädda honom från det!

— Ni kan inte rädda honom från galgen! lydde det barske svaret.

—Kan jag inte? Kan jag inte? nästan skrek hon. Jag skall visa er att jag kan!

Bliss såg revolvern för sent, och innan han hunnit rycka den ifrån henne hade hon skjutit. Kameleonten dignade ner på en soffa.

— Odjur där! —Wembury! ropade Bliss.

Wembury kom till hans hjälp och vred revolvern ur hennes hand. Medan han gjorde detta reste Kameleonten sig hastigt från soffan där han legat stel och till utseendet livlös, sprang ut genom dörren och stängde den efter sig.

— Herregud, han är borta! röt Bliss och tryckte på magasinsfjädern. Tomma patroner! Efter honom!

Wembury rusade till dörren och drog i vredet. Den var låst.

Cora skrattade.

—Spräng dörren! skrek Bliss Nyckeln är på andra sidan. — Sedan hade han till Cora: Skratta ni! Jag skall ge er något att skratta åt!

Med ett brak sprängdes dörren och om några sekunder rusade Wembury utför trappan.

— Knepigt, knepigt.... å, vad ni är knepig, mr. Bliss! utbrast Cora triumferande. Men nu har Kameleonten narrat er kapitalt.

— Tror ni det? sade Bliss mellan tänderna och ropade upp vaktgörande konstapeln nere i förstugan.

— En bil väntar på honom utanför, hånade Cora, och en ny förklädnad som han hade gömt i en skrubb där nere. Ett aeroplan finns ett stycke härifrån och han är inte rädd att gå upp i dimman.

— Nu har jag er fast, min skö...na! tjöt Bliss. Och där ni är skall han också vara snart. Jag känner Kameleonten! — Konstapel!

En konstapel kom in genom dörren.

— Jag är inspektör Bliss vid Scotland Yard. Släpp henne inte ur sikte, annars blir ni avskedad.

Han rusade ut och stannade endast för att låsa dörren. Cora sprang efter honom, men han hade tagit ur nyckeln, och då hon vände sig om såg hon konstapeln öppna plattan bredvid dörren. I en blink flögo kask och kappa av honom, och hon omslöts av den underlige mannens armar.

— Den här vägen, Cora, sade han och pekade på den öppna pannan. Via amorosa!

Han kysste henne och lyfte ut henne genom öppningen. Nu slöts den igen efter dem. Ingen såg till Kameleonten den natten eller många andra följande nätter.

SLUT.

Bladet vänder sig.

Forts. fr. sida 1.

till City "för att inte glömma henne". Han antog detta vara ett sådant och öppnade det därför inte förrän han hade varit en timme på kontoret och hunnit se igenom sina affärsbrev.

Orden dansade för hans ögon, medan han läste, och hans hjärta greps av förtvivlan.

Den 1 april.

Min käre Ernest!

Jag vet att du inte väntar vad jag har att säga och att det kommer att smärta dig djupt. Jag vill inte med många ord förlänga bådas vår olycka. Kort och gott — jag har begått ett misstag. Jag lämnar dig. När du kommer hem, är jag borta.

Kate.

Detta var allt, men det var mer än han kunde uthärda. Han sjönk tillbaka i stolen och stirrade på papperet. Då föll hans ögon på datum. Den 1 april! Han skrattade klanglöst. Vilken ödets ironi! Utan att veta det hade hon valt hans födelsedag för att säga honom detta. Hans största harm mot detta ödesdigra datum väcktes nu.

Allt var således slut. Det enda han hade kvar var ett tomt hem, kanske ett vanärat namn och — den 1 april! Han hade alltid blivit narrad april. Nu skulle han

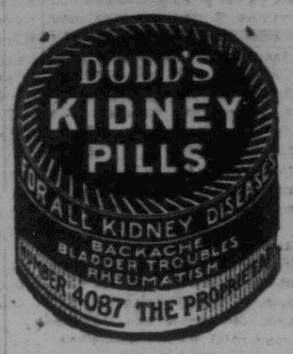

I mer än ett tredjedels århundrade ha Dodd's Kidney Pills ansetts som det bästa medlet mot ryggvärk, reumatism, blåsbesvär och andra åkommor förorsakade av dåliga njurar. De kunna erhållas hos alla återförsäljare för 50c. per ask eller 6 för $2.50, eller direkt från Dodd's Medicine Co., Ltd., Toronto 2, Ont., mot förskottslikvid.

också visa sig som en narr. Nu hade det ju ingenting att betyda.

För hennes skull hade han skött sina börsaffärer försiktigt och aldrig tagit någon av de risker, som andra börsmän utsatte sig för. Ofta hade han känt sig hägad att spekulera, när han nästan varje dag såg hur stora summor vunnos eller förlorades med ett enda ord.

Nu skulle han spekulera utan den ringaste hänsyn, vansinnigt, och riskera summor som han varken hade råd till eller kunde betala. Hellre detta än självmord, som föreföll honom fegt.

Med förtvivlans lugn gick han upp på börsen och köpte upp alla aktier han kunde komma över. Slutsumman var säkerligen kolossal; men han brydde sig inte om att summera ihop den.

Och alldeles som om Nemesis endast had eväntat på detta, började hans nyss inköpta aktier genast att sjunka och sjönko alltmera, tills han slutligen inte brydde sig om att räkna sin förlust. Han var ruinerad till en grad som inte ens i hans djärvaste inbillning hade fallit honom in.

Dagen var slut, och han själv var slut. Modlös och uttröttad av den starka själsspänningen gick han hem, medveten om att hans fall nästa dag skulle vara känt i City. Aldrig mer skulle han komma tillbaka till sitt kontor eller till börsen. För en gång i sitt liv hade han väckt sensation. Antligen hade han själv narrat den förste april och i blindo mått-tat ett slag åt ödet som berovat honom allt.

Han gick hem, därför att han inte hade någon annanstans att gå. Där var åtminstone tyst — mycket tyst. Inte ens hon skulle ga där småsjungande och glatt fladdra från rum till rum. Hans hus lag i en tyst förstad. Det var grönmalat och på allt sätt fint och ordentligt. Han hade gjort sitt bästa för att reda till ett litet vackert bo åt sin unga hustru.

Trött gick han upp för de fa trappstegen, öppnade med sin egen nyckel och gick direkt in i det lilla rökrummet åt gården. När hans hustru var hemma, gick han alltid direkt in i hennes arbetsrum.

Och där stod i detta ögonblick Kate, lyssnande efter hans fotsteg och väntade att de skulle närma sig dörren. Hennes ögon hade tindrat av skrattlystnad, hennes läppar dragit sig till ett leende. Men detta försvann. Hon såg besviken ut. Jasa, han hade inte förstått hennes skämt, och detta fastän hon hade skrivit "Den 1 april" med extra stora bokstäver och till på köpet strukit under det.

Hon var — som förut har blivit sagt — mycket ung, mycket glad och hade med ungdomens otroliga tanklöshet gjort något mycket dumt, hur dumt återstod ännu för henne att få veta. Men detta hade på en gång kommit henne att mogna från barn till kvinna. Hon tillbad sin man lika mycket som han tillbad henne, och hon visade honom det på alla sätt. Inte ett ögonblick hade det fallit henne in att han skulle tro att hon hade menat vad hon skrev i det där dumma brevet.

Hon stod tvekande mitt i rummet. Men så gick hon beslutsamt helt tyst över hallen, öppnade försiktigt dörren till rökrummet och stängde den sakta efter sig.

Tarleton vände sig om. Hon såg hans ansikte och stannade, intuitivt medveten om att någon olycka hänt. Hon hade ämnat slå armarna om hans hals och ropa: "April! April!" men därav blev nu intet.

Tarleton fuktade läpparna.

— Jasa, du — du har inte gått än, sade han tonlöst.

— Nej, stammade hon, jag — jag —

— Har kommit på bättre tankar? ifyllde han. Men jag läser — läsa om att de flesta av kan säga dig att, i det [illegible] köpt [illegible] är mycket lockande för dig att stanna kvar. Jag har inte — inte några pengar att leva på.

Hon grep med handen om ryggstödet till en stol.

— Ernest! Vad menar du? Nu var hon vit ända till läpparna.

— Jag har spekulerat. Jag är totalt ruinerad, svarade han.

Hon upprepade hans ord utan att fatta dem genast. Och när hon äntligen gjorde det, var hennes enda tanke för honom. Hon sprang fram till honom, slog armarna om hans hals och kysste honom gång på gång.

— Min stackars, stackars älskling, snyftade hon.

Han genomfors av en rysning och drog sig undan henne.

— Varför säger du så? lyckades han slutligen framstöta. Nu betyder jag ju ingenting för dig.

— Jo, mycket mera än någonsin, hon tryckte sig intill honom, om du — om vi äro fattiga.

— Jag förstår inte. Jag fick ju ditt brev och har läst det.

— Såg du inte datum på brevet? utropade hon hysteriskt. Den förste april! Det — det var ett aprilskämt — avskyvärt. Hennes ansikte fick ett uttryck av djup ånger. Vad har jag gjort?

— Menar du verkligen att det var ett skämt, frågade han och stirrade vilt på henne. Det går över gränserna för en mans begrepp att en kvinna, hur tanklös hon än må vara, skulle kunna skämta om en sak som betyder så mycket för dem båda. Kan du gå ed på att det var ett skämt?

— Jag svär det, viskade hon darrande.

— Och jag som trodde att du menade det, fortsatte han tonlöst. När jag tänkte att jag hade förlorat dig, var jag nära att mista förståndet. Datum, förstår du? Och nu berättade han om dess betydelse för honom och sin avsky för detsamma. Jag brände mina skepp. Jag spelade. Jag har förstört allt. Förstår du? Jag hade bara mig själv att tänka på, och jag betyder ingenting. Vi äro inte bara fattiga, vi äro absolut ruinerade.

— Ruinerade! upprepade hon. Ruinerade genom mig! Åh, min Gud, hur kan du bara tänärda att se på mig?

Hän gömde ansiktet i händerna under kvävda snyftningar, som pinade hennè att höra. Hon slog ater sina armar omkring honom under strömmande tårar, full av skräck över den olycka hon hade ställt till.

En stund senare kom reaktionen. De måste se saken sådan den var, och de måste vidtaga anstalter för morgondagen, som skulle bekräfta Tarletons ruin. Han förklarade vad de under dessa omständigheter kunde ha att räkna med. Om han hade tur nog att få plats som biträde hos någon börsmäklare, kunde han på sin höjd beräkna en lön av 150 pund om året. Huset måste genast säljas liksom deras möbler, och de skulle till hösdsakade att hyra ett par vindsrum.

De voro så bedrövade över sin olycka, att de inte hörde ringningen till middag. Husan, som kom och anmälde att middagen var serverad, fann dem sittande i mörkret.

De lätsades endast äta och gingo efter måltiden genast tillbaka till rökrummet. De kunde inte gå in i den lilla salongen, emedan denna alltför mycket skulle erinra dem om vad de måste lämna. De voro inte rika såsom rikedom nu beräknas, men att fran en säker inkomst på 2 000 pund om året komma ned till ingenting, var en hopplös utsikt.

Natten bragte inte Tarleton någon lindring. Hans tankar blevo endast klarare. Oavbrutet och envist återkom tanken att allt var slut. Kate sov. Ungdomen låter inte beröva sig sin vila. Hon var som ett barn, men hennes skära kinder voro tårdränkta. Då hon vaknade på morgonen fann hon sin man gående av och an i rummet, som han hade gjort hela natten. Själv uppfriskad av sömnen, envisades han att skulle lägga sig, och han lydde henne mekaniskt. Underligt nog somnade han nästtan genast och sov i flera timmar.

Klockan 11 satte de sig ned till den sena frukosten. Tarleton ämnade inte gå till City. Börsnoteringarna i tidningen skulle säga honom hur fullständig hans ruin var.

Kate höll på att servera honom te, när han öppnade den. Hon såg upp, när ett otydligt utrop hördes från honom.

— Är — är det värre än du trodde, stammade hon.

Tidningen darrade som ett asplöv i hans hand. Hans ansikte var färglöst. Han hörde henne tydligen inte. Han fortsatte att läsa om att de flesta av [illegible] köpt [illegible] Vad de förlorat under gårdagen hade de mer än återvunnit dagen efter

Siffrorna kommo hans huvud att svindla. Han fattade inte deras betydelse. Och dock voro de tydliga nog. Och han var vaken, han drömde inte. Det ryckte i hans ansikte. Hans greps av starka sinnesrörelser — fruktan, lättnad, hopp.

— Vad är det, frågade Kate ängsligt. Är det mycket värre än du tänkte?

Tarleton sprang upp.

— Se här! Han pekade med darrande fingrar på de med fetstil tryckta rubrikerna, som gåvo av en lång rad aktier. I går middag och eftermiddag sjönko de tillkänna den plötsliga stigningen oavbrutet, och nu ha de stigit — stigit himmelshögt! Det betyder att bladet har vänt sig. Jag har förtjänat en förmögenhet!

Den 1 april skrattade således ändå till sist åt honom. Men det var ett vänligt skratt, sådant som passade för gycklarens månad — månaden av leenden och tårar, av nycker och löjen.

Förbrytare och Mecenater.

En göteborgare och polismästare berättar.

Lyssna till den granens susning, vid vars rot ditt bo är fästat, ma när Heidenstam. Detta är vad jag här gjort nu några timmar, efter vilkas förlopp jag funnit, att den handlar klokt, som följer diktarens maning. Den gran, som susat för mig, heter A. O. Elliot, förr i världen polismästare i Göteborg. I Wahlström & Widstrands värdefulla serie "Brev, Minnen, Dagbicker" föreligger sedan någon tid ett arbete, betitlat Minnen från det gamla Göteborg, med vilket gamle polismästaren framträder inte bara som minnesgod skildrare av särskilt flydda tiders sociala förhållanden i staden vid västkusten, utan också som en pietetsfull vårdare av gamla Göteborgstråditioner, med klar blick för deras betydelse, när det gäller stadens utveckling.

I ett alltför blygsamt förord utgår författaren ifrån, att "största delen av nu levande göteborgare ej känt den gamle polismästaren eller ock förlorat minnet av honom." Det tror jag inte. Visserligen var det knappt mer än undertecknads tidigare skolår, som sammanföllo med den skildrade epoken (till 1890), men nog äro i mitt minne och medvetande orubbligt fastetsade den gamle polismästarens markanta drag, hans högresta gestalt och liksom sugande ögon. På tal om dem kommer jag ihåg en episod, som kanske kan förtjäna en erinran i förbifarten; den tycks mig nämligen ganska karaktäristisk för den respekt — att icke säga skräck— Elliot alltid förmådde injaga hos dem, som hade något att frukta av hans maktutövning.

I en familj, där gamle polismästarn livligt umgicks, hade från på obekant sätt blivit av med ett värdefullt smycke. Den fatala händelsen blev föremål för diskussion vid husets middagsbord, där Elliot var gäst. En ung i familjen nyanställd flicka serverade. Innan många ord yttrats lade polismästaren intuitivt märke till, att flickans sätt att uppträda undergick en knappt märkbar förändring, han spände sina sugande, rannsakande blickar i henne, flickan blev alltmer orolig och förvirrad under elden från dessa fruktade ögon, till sist föll hon alldeles ihop och bekände, att det var hon, som tagit smycket — vilket alltsammans skedde innan fisken ens hunnit kallna på faten.

Brottlighetens art och natur i den tidens Göteborg och den därmed sammanhängande frågan om polisens ställning till allmänheten kommenteras med snubba och flärdlösa men målande drag. Mellan polisen och den lägre allmänheten rådde ett ständigt krigstillstånd, och det enda som den tidens bråkmakare hade respekt för var ett ordentligt kok stryk. Följaktligen hade polisen vida större behov av starka än av kvicka karlar; vid rekryteringen var det i främsta rummet musklernas kondition, som kom i betraktande.

Man häktade inte, man gav stryk.

Med andra ord: i det gamla Göteborg häktade polisen inte, den föredrog att ge stryk. I Masthugget och Majorna hörde dylika bestraffningar till ordningen för dagen, eller natten — en konstapel i Majorna kunde exempelvis berömma sig av, att han och en kamrat en kväll gått segrande ur fem olika bataljer. Det berättades också om en kraftfull präst i Carl Johans församling att han, då han skulle förmana supiga män, som försummade sina familjer, brukade låta förmaningarna åtföljas av en kraftig avbasning, som — säger gamle polismästaren — säkert gjorde bättre verkan än förmaningstalet.

För den manliga ungdomen i Masthuggsbergen var slagsmålet vad idrotten är för nutidens ungdom. Helst förde man ju kriget inom egen hank och stör, men härjningståg till andra stadsdelar voro långt ifrån sällsynta. Likväl synas dessa pojkar inte helt och hållet ha saknat en viss ambition. Jag fick, berättar polismästaren, själv en gång ett slående bevis för den saken. Då kung Oscar efter ett besök i Göteborg skulle lämna staden och på kvällen for till järnvägsstationen, voro gatorna, där han skulle fram, överfyllda av folk. Jag åkte, som då var vanligt, i en vagn före det kungliga ekipaget. På ett ställe iakttog jag då en samling av de värsta masthuggspojkarna, samtliga mer eller mindre onyktra och synbarligen i lynne att ställa till något ofog. Jag lät min vagn långsamt köra tätt förbi och vänd till dem sade jag: "Låt nu se gossar, att ni hedrar er själva och Göteborg och hurrar bra, när kungen far förbi," "Gud bevare polismästaren", svarade de enstämmig, rätade på sig och då kungens vagn strax därefter passerade förbi dem, hurrade de så taktfast och kraftigt man någonsin kunde onska.

Mecenaten och förbrytaren öga mot öga.

Ett särskilt intressant och för den tiden belysande avsnitt av skildringen utgör kapitlet om arbetet inom detektivpolisen, vars chef Elliot var. Den under 1870-talet pågående väldiga emigrationsrörelsen var en god hjälp för polisen att bereda på fallets brant stående ungdomar möjlighet att komma på bättre vägar. Amerikalinjens agenter lämnade villigt på begäran fribiljetter för överresan till det förlovade landet. Det återstod då endast att förse de resande med nödig utrustning och en liten kassa att börja med vid framkomsten. Det var ett icke ringa antal unga personer, som härigenom räddades från fördärv. Från många av dem kom det sedermera under flera år brev med tacksägelser och redogörelser för hur bra de hade det i det nya landet. Ännu så sent som 1908 erhöll polismästare Elliot nyårskort från en dylik skyddsling.

I det porträttgalleri, kring vilket dessa minnen fläta sin krans, skymtar ett stort antal kända göteborgare — kända inte bara i Göteborg utan över hela landet och ett gott stycke därtill. Främst

Forts. å sid. 8.

Robin Hood FLOUR

"MONEY-BACK" Garanti

Skyddar Eder

Trög mage och dålig hälsa

Gifter, som uppstå genom förstoppning, försvaga så småningom ner ... och muskler och organ. Som en följd av detta kommer mattlös trötthet, huvudvärk, smärtor i muskler och nerver, irritationer i urinblåsa och njurar och ofta svåra sjukdomar.

Nuga-Tone befrjar kroppen från dessa åkommor i och med att det renar systemet från gifter som orsaka dem. Det upphäver snart förstoppning, stimulerar och sätter de vitala organen igång, ger en bättre aptit och gör, att maten blir kraftgivande näring.

Om ni icke är så frisk och stark som ni borde vara, om ni ofta känner dig trötta och vakna upp trötta och stigen upp på morgonen trötta och ej utvilade er på [illegible] Nuga-Tone. Det har sålts under [illegible] för de [illegible] män och kvinnor. [illegible] som skarna det [illegible] partiskare.